

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 260/2015
24.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. З.М. и др, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окр. З.М., адв. М.П. и браниоца окр. Д.М., адв. П.Ђ., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 378/13 од 08.07.2014. године и Вишег суда у Шапцу Кж 425/14 од 20.11.2014. године, у седници већа одржаној 24.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окр. З.М. и окр. Д.М., поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 378/13 од 08.07.2014. године и Вишег суда у Шапцу Кж 425/14 од 20.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 378/13 од 08.07.2014. године, окривљени З., Б. и Д.М. оглашени су кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело су им изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по једног месеца и истовремено одређено да се казне неће извршити уколико окривљени у року од једне године, од дана правноснажности пресуде, не изврше ново кривично дело. Истом пресудом, окр. Н.М. ослобођен је од оптужбе за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Одлучујући о жалбама пуномоћника приватног тужиоца С.В. и бранилаца окривљених Б., Д. и З.М., Виши суд у Шапцу је пресудом Кж 425/14 од 20.11.2014. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су бранилац окр. З.М., адв. М.П. и бранилац окр. Д.М., адв. П.Ђ., због повреде закона – члан 485. тачка 1. ЗКП, са предлогом идентичним у

оба захтева, да се првостепена и другостепена пресуда укину и предмет врати на поновно суђење првостепеном или вишем суду или да се обе пресуде преиначе и донесе ослобађајућа пресуда у односу на обоје окривљених.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених З.М. и Д.М. су неосновани.

Браниоци окривљених З. и Д.М., у захтевима као разлог подношења наводе повреду закона из члана 485. тачка 1. ЗКП, а затим у оба захтева цитирају све повреде предвиђене одредбом члана 485. став 1. тачка 4. ЗКП, због којих се захтев за заштиту законитости може поднети, док у образложењу у оба захтева наводе да окривљена З.М. и окривљени Д.М. нису извршили кривично дело за које су оглашени кривим, да радње које су они предузели не представљају кривично дело већ да се у конкретном случају ради о дозвољеној самопомоћи или крајњој нужди. Овим наводима оба браниоца у суштини указују на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано браниоци окривљених З. и Д.М. у поднетим захтевима указују на повреду закона по питању да ли је дело за које су окривљени оглашени кривим кривично дело – члан 439. тачка 1. ЗКП. На исту повреду закона браниоци окривљених указивали су и у жалбама изјаленим против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 5, у последњем ставу, дао разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Браниоци окривљених у оба захтева, такође, наводе да првостепена и другостепена пресуда у односу на окривљене З. и Д.М. садрже битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање – члан 440. ЗКП, затим указују на чињенице које је првостепени суд пропустио да утврди – да се приватни тужилац и поред забране, прикачио на базен са водом остављајући на тај начин окривљене без воде, затим наводе да су нетачни наводи да је приватни тужилац власник водовода, затим износе детаље везане за међусобне односе окривљених и приватних тужилаца, интервенцију полиције, цитирају изјаве сведока Д.Ј. 1 и Д.Ј. 2 као и да је суд, без јасних и чврстих аргумената, поверовао у нетачну верзију догађаја коју је интерпретирао приватни тужилац.

Изнетим наводима браниоци оспоравају чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, међутим, чињенично стање, као ни поменута битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају разлоге из којих је дозвољено поднети захтев за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**